

N:o 19.

Af Herr **Bennich:** *Angående ett personligt anslag åt Förste hofkapellmästaren F. W. L. Norman.*

I underdånig skrifvelse den 28 sistlidne September hemställde Kongl. musikaliska akademien, att Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen att bevilja Förste hofkapellmästaren m. m. Fredrik Wilhelm Ludvig Norman ett personligt anslag af 2,000 kronor årligen, för att sätta honom i tillfälle att någorlunda bekymmerfritt kunna egna sig åt kompositionsverksamhet, hufvudsakligen i den högre instrumentalmusiken.

Den underdåniga framställningen, hvaraf bestyrkt afskrift bifogas, innefattar, enligt min föreställning, fullständig utredning angående lämpligheten och behöfligheten af det ifrågasatta anslaget.

Emellertid har Kongl. Maj:ts regering icke villfarit musikaliska akademiens hemställan.

Då jag vågar för visst antaga, att denna frågans utgång hos Kongl. Maj:t ingalunda har sin grund i underskattande af frågans vikt, hvarom landets härutinnan mest kompetenta auktoritet så bestämdt och så högstämmdt yttrat sig, och då jag lika visst antager, att Riksdagen för sin del fullt uppfattar frågans betydelse samt icke drager i betänkande att *nu* bevilja det ifrågasatta anslaget, hvilket en annan gång kan komma för sent, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte bevilja omförmälda för Förste hofkapellmästaren Fr. Wilh. Ludvig Norman ifrågasatta personliga anslag af 2,000 kronor årligen.

Stockholm den 27 Januari 1883.

A. G. Bennich.

Bilaga.

Stormäktigste, Allernådigste Konung!

Musikaliska akademien tillåter sig härmed underdånigst att hos Eders Kongl. Maj:t göra framställning i en angelägenhet, som synes akademien af ingripande betydelse för den musikaliska konstens utveckling i vårt land.

Det är bekant, att de större och konstfullare formerna på musikens område ej hafva att påräkna det deltagande från den stora allmänhetens sida, att en tonsättare kan mera uteslutande egna sig åt dem med utsigt att hans arbete skall bereda honom en inkomst, som någorlunda motsvarar lefnadsbehofven. Å andra sidan är det otvifvelaktigt, att så väl konstens eget framåtskridande som hennes växande betydelse för kulturen i sin helhet närmast sammanhänger med det sätt, hvarpå de grenar, som representera den högre utvecklingen, vårdas och omhuldas. Ty icke blott dessa i och för sig äro af största värde såsom det mest fulländade uttrycket för den särskilda art af skönhet, hvarje konst representerar, utan äfven mindre själfständiga eller till omfång och betydelse underlägsna slag af konst, hvilkas idkande ingår som en snart sagdt nödvändig beståndsdel i den allmänna odlingen, bero till sitt verkliga värde ytterst på det samband, hvari de stå med konsten i sin fulländning. Hon är det som skänker dem must och merg, så att de rätt kunna utöfva sitt förädlade inflytande på hemmet och skolan samt på ungdomen, som der uppfostras; utan ett sådant stöd af stor och äkta konst skola de snart förlora all hållning och inre halt, för att förflackas, dragas ned till en blott lek och slutligen tjena helt andra ändamål än kulturens. Men om konsten i sina högre

former, både för sin egen skull och för sin i stor mening uppfostrande inverkan, är af högsta betydelse för ett lands odling, så förtjenar hon ock otvifvelaktigt det skydd och den uppmuntran från statens sida, som i allmänhet kommer kulturintressena till del. Denna sanning har äfven på flera områden inom vårt land blifvit erkänd. Så eger svenska akademien till sitt förfogande ett årligt anslag af 6,000 kronor, att dermed understödja framstående vitterhetsidkare; till de bildande konsternas befordran finnas resestipendier, hvilka åtminstone för någon tid betrygga åt sina innehafvare ett ostördt arbete i konstens tjänst, hvarförutom nationalmuseum, genom det till inköp af konstverk beviljade anslag, ser sig i stånd att bilda en samling, som värdigt representerar den inhemska konsten, på samma gång som dennas idkare i hoppet att se sin talang uppskattad och sitt arbete ersatt, ega en ny sporre till fortsatt verksamhet.

På musikens område deremot äro de skapande konstnärerna uteslutande hänvisade till den sparsamma uppmuntran, som förläggare och allmänhet kunna förutna dem. I de länder åter, hvilka genom nationalitetsfrändskap och odlingens allmänna karakter stå oss närmast, Danmark och Norge, har det ansetts rättvist att ej undandraga den musikaliska konstens idkare det understöd, man skänker åt andra konster. Sålunda uppbär Danmarks förnämste tonsättare, Niels V. Gade »en livsvarig Hædersgave» af 2,500 kronor utan att dermed följa andra förpligtelser än dem hans konstnärliga samvete kan ålägga honom; ett dylikt apanage af 2,000 kronor var tilldeladt den nyligen aflidne musikern prof. A. P. Berggreen. Liknande anslag äro ock i Norge beviljade åt framstående tonsättare; så ega komponisterna Johan Svendsen, Eduard Grieg och Johan Selmer hvardera ett årligt »gage» af 1,600 kronor, samt organisten professor Lindeman ett understöd af 1,200 kronor, särskildt afsedt att underlätta hans arbete med samlande och utgifvande af norsk folkmusik.

Vårt land har i närvarande stund den lyckan att bland många framstående musici, hvilka på olika områden utöfva en framgångsrik verksamhet, kunna räkna *en*, hvars konstnärsindividualitet särskildt kallat honom att egna sig åt den högre instrumentalmusiken, och hvilken inom dess konstfulla former lagt i dagen ett mästerskap, som heller icke jäfvas af talrika arbeten på andra områden. Ludvig Normans tonskapelser höra i sitt slag till det yppersta, samtidens konst har att uppvisa, och de hafva förskaffat honom ett namn, hvars berömmelse går vida utöfver fäderneslandets gränser.

Idéernas sjelfständighet, deras följdriktiga och väl afvägda utveckling,

stilens renhet, uttryckets ädelhet, den äkta konstnärliga takt och sans, som genomgå det hela, skänka åt hans verk ett bestående värde, oberoende af vexlande tycken för dagen, och låta dem framstå som ett mönster och efterföljansvärd förebild för den yngre generationen af tonkonstnärer i vårt land. Den betydande kompositionsverksamhet han utvecklat, och hvilken rättvisligen bör anses som det egentligaste uttrycket för hans mångsidiga konstnärsindividualitet, är dock ingalunda det enda sätt, hvarpå han gagnat musikens utveckling inom fäderneslandet: under en längre tid har han varit den egentliga ledaren af Kongl. operans arbeten, hvarförutom han verkat som lärare vid musikkonservatorium. En tilltagande ohälsa har emellertid hindrat honom att fortfarande bestrida det med dessa befattningar förenade ansträngande arbete, en ohälsa, som likväl icke, hvilket särskildt torde böra påpekas, är af den art, att hon har något menligt inflytande på hans verksamhet som konstnär.

Musikaliska akademien, som har den säkra öfvertygelse, att svenska konsten ännu kan vänta månet betydande verk af Herr Normans hand, anser det därför vara ett viktigt önskningsmål att honom beredes tillfälle att någorlunda bekymmerfritt kunna egna sig åt en sådan uppgift, och akademien vågar därför, med stöd af hvad ofvan blifvit anfördt, i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes föreslå näst sammanträdande Riksdag att bevilja förste hofkapellmästaren m. m. Fredrik Wilhelm Ludvig Norman ett personligt anslag af 2,000 kronor årligen, utan att dervid fästas några särskilda betingelser.

Akademien framhårdar med djupaste vördnad, trohet och nit,

Stormäktigste, allernådigste Konung!

Eders Kongl. Maj:ts

underdånigste, tropligtigste
tjenare och undersåtar

F. A. Dahlgren.

Stockholm den 28 September 1882.

Wilhelm Svedbom.

Rätteligen afskrifvet, intygar:

ex officio
Wilhelm Svedbom.